

(המשך מעמוד 63)

רת ונשנית: „אפילו עם פרוטקציה, ברחובות אי אפשר.“ אחרי שנה וחצי נאמר לנו ש-אשר לנו טלפון. באותה שנה רוצנו עברו עלינו הרבה לילות של יציאה לטלפון הציבורי, כשב-לבנו תפילה שאכן הוא יעבוד. באחד הלילות הרגיש אמיר ברע. בדיקת שתן הראתה שהמצב חמור. הייתי צריכה ייעוץ רפואי דחוף. מהטלפון הציבורי התקשרתי ב-שעת לילה אל הרופא המטפל. שי-הניחה אותי מה עלי לעשות — להוסיף עוד יחידות במנת זריקת האינסולין. כעבור כחצי שעה, לפי הנחיות הרופא בשיחות טלפון חוזרות, התבקשנו להוסיף עוד יחידות אינסולין נוספות. בלי קשר טלפוני עם הרופא הברייה היא לנסוע לבית החולים. המתח נמשך חמש שעות.

כשחזרנו מבית החולים והיה עלינו לעבור אצל מנהל בית-הספר, כדי להסביר מדוע נעדר אמיר לשבועיים מלימודים. המנהל גיי-חד: „אה, סוכרת זו מחלה של מבוגרים.“

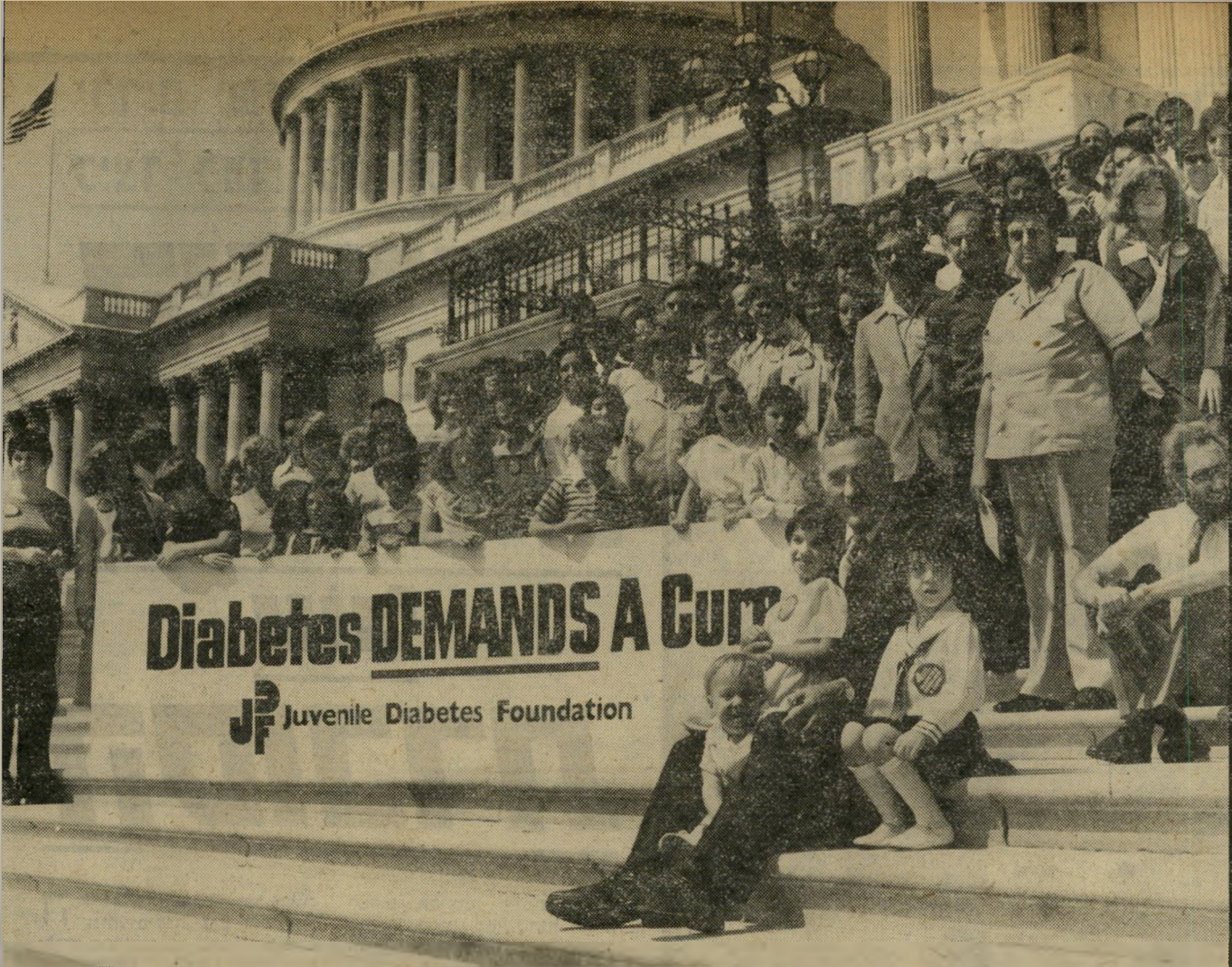
המורה בכיתה, שהיתה בהריון, ברחה מהכיתה. היא חשבה שזו היא מחלה מדבבת.

הילדים בשכונה לא רצו להתקרב לאופנוי של אמיר, פן יידבקו במחלה.

היום כולם מכירים את אמיר כי ילד רגיל לכל דבר. הוא יוצא איתם לפעילויות ספורטיביות, ילד שובב, הייכן ככל הילדים. בטיול לים הוא מזריק לעצמו את זריקת האינסולין בעצמו.

למדנו כולנו להיות עם המחלה. הסוכרת לא נראית מבחינה חיצונית, אבל המחלה היא דומיננטית, וכל הבית סובב סביבה.

עד כאן דברי הוריים.
באותה קייטנה גם המדריך אליה, בן 23 מתל-אביב, הוא חולה סוכרת. הצעיר הוא אחד

על מדרגות הקאפיטול

(מימין עומד זוהר לויתן, מתנדב פעיל, יעקב שור, אב לילדה סוכרתית, נציגים ישראלים בשנת 1971 הזמנו למחקר המחלה, ולנסות למצוא דרכים כדי להקל יותר על הלוקים בה.

אמנון טירקיס, אב לילד סוכרתי) כדי ללמוד מהפעילות בארצות הברית, שמטרתה להפיץ את הסימנה „הסוכרת דורשת ריפוי“, כדי לגייס כספים למחקר המחלה, ולנסות למצוא דרכים כדי להקל יותר על הלוקים בה.

אצלי בדם, חרונו התופעות של הזי-עה, רעב וטישטוש.

הבדיקות הראו שעלי לחזור ל-זריקות האינסולין. זו היתה תקר-פת-משבר עבורי, אבל הספקתי להכיר את המחלה ולהבין שאין לי ברירה אלא להשלים עם הזריקה היומית.

בקיבוץ הגישה למרפאה היא חופשית. את בדיקות השתן וההזרקה עושים לי במרפאה. גם בחי-דר-האוכל מכינים עבורי את ה-אוכל הדיאטטי. כך שבבית המחלה לא מהווה מעמסה. בקיבוץ החליי-טו בשבילי שאעבוד בבית-החרושת לשעוני-לחץ, ואחרי תקופה קצרה הפכתי אחראי על 25 איש.

אני משהק טניס. יש לי מיגרש ליד הבית. אני לא מרגיש ביחס מיוחד. החברים התרגלו אלי, כולם יודעים, ולכן נחסכות ממני שא-לות מביכות.

אני מרגיש בנוח. בחלומי הייתי רוצה שלא להיות תלוי בהזרקה. אני מתעניין בכל מידע חדש על הסוכרת, ומטרידים אותי סיבוכים אפשריים מהמחלה, בפרט הירידה בכשרי-הראייה עד עיוורון.

אני אב לשלושה ילדים. כשהייל-דה הבכירה נולדה, התעניינתי כי-צד להתנהג איתה, אם לתת לה ממתקים, ילדי בריאים, ואני חר-שב שאני מתנהג איתם כמו כל אב רגיל עם ילדיו.

דיברתי עם רופאים על החשש מפני תרשה. ידוע לי שאין הוכ-הה לכך שסוכרת-נעורים עוברת בתורשה, אבל בי מקנן בכל זאת החשש. הייתי רוצה שיימצא ריפוי לסוכרת, במציאת הריפוי אני רואה ביטחון לילדי.

עד כאן סיפורו של שלמה.

תענוג

מזוכיסטי

ח וזה סוכרת אחר הוא ה-שחקן הידוע שימעון בר, מ-רביעיית מועדון התיאטרון בעבר. כיום הוא שחקן בתיאטרון הקאמ-רי שימעון בר בן ה-52 הוא נשוי

קת-שתן ומצא סוכר. הוא שלח אותי לבית-החולים רמב"ם.

לא ידעתי מה זאת סוכרת, וכי-שעת הנסיעה חשבתי שזה דבר שעובר, ושחוזר לגודו בהקדם, גם אחרי שמצאתי את עצמי ב-אי-שפוז לצורך איוון הסוכרת. המ-שכתי לחשוב שזה מצב חולף.

היתה במחלקה אחת נחמדה, ו-השהות בה היתה נעימה. למדתי להזריק לעצמי אינסולין. הורי ו-הברתי לא הראו תגובות פליאה או דאגה, ואני חושב שהם, כמוני, לא הבינו את פשר התופעה.

זה קרה בחודש האחרון לפני סיום שירותי הצבאי, כך שלא הש-

(מרק), ואני יכול רק לטעום מהם. עם בחורות עדיין לא עמדתי ב-מצב שאספר על מחלתי, ואני חר-שב שבחורה שתוצה להינשא לי, תקבל אותי עם המחלה.

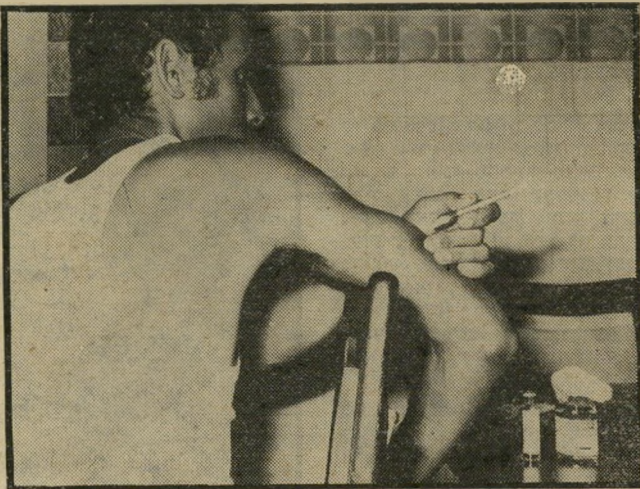
עד כאן סיפורו של אליה.

חלומי של

כל חולה

ב קיבוץ אפק חי שלמה וולף בן ה-32. סיפורו:

עברתי את מלחמת ששת הימים בגדוד השריון. הגדוד עלה לכר-

המדריך אליה

הבחור התימני, שהחברה מתפלאים מדוע הוא שם סוכרית בקפה, מתלבט אם לגלות את דבר מחלתו. הדרך השנה בקייטנה לילדים סוכרתיים.

פיע עלי שלא חזרתי לגודו. יצאתי לחיים האזרחיים, והרופא הציע לי לנסות לשמור על דיאטה, ולחיות עם כדורי דיאבטו (חלומי של כל חולה סוכרת, המטופל בזריקות, הוא לעבור לטיפול בכדורים). כך חייתי שנה שלמה. כעבור שנה, כנראה, שובש שוב מאזן-הסוכר

נגות בביקעת-הירדן. הייתי איש-מיבצעים, והיינו כל הזמן תחת הפגזות. שמת לי לב שאני מרזה, למרות שהיה לי תיאבון, ורצתי הרבה לשירותים להטיל שתן. לכן, כש-הודמנתי לגודו ברמה, ניגשתי ל-רופא, שעשה לי בו במקום בדי-

ראש. חזרתי הביתה. אחותי חששה שאני סובל מזעזע-מוח, ועודדה אותי לגשת לבית-החולים, שהיה קרוב לבית מגורי.

אני לא זוכר כלום, הייתי מטוש-טש.

בבית-החולים ביליתי חודש ימים. לא הבנתי מה הרופאים רי-צים ממני. בתחילה חיברו אותי ל-אינפוזיה, היה כיף. בפעם הרא-שונה הבנתי את מצבי כאשר חבר, ששכנ במיטה לידי בחדר, אמר לי: „לא חלך לצבא.“ לא האמנתי שזה נכון. המישפחה שלי לא רצ-תה להגביר את ההלם, ואמרה לי שאני אלך לצבא.

באותה התקופה עברה אחותי ניתוח מסוכן. לא רציתי להוסיף דאגה להורי, וקיבלתי על עצמי את כל הלמידה של הטיפול ב-מחלה.

זכור לי שבשנתיים הראשונות לא יצאתי מהבית לטיולים ולפיק-ניקים עם החברה. בבית פינקו אותי יותר מאשר את שאר אחי. כשהגעתי לגיל-הגיוס, וחבריה הת-גייסו, סיפרתי לחברים שעוד לא הגיע מועד גיוסי.

בגיל 19 נתנו לי הורי טיול ל-חול כמתנה. אף אחד אחר במיש-פחה לא חלם על נסיעה לחול, הורי נתנו לי את הכסף כדי ש-יהיה לי טוב. בנסיעה זו למדתי להסתדר לבדי, מהוץ לבית, עם המחלה.

קרה שהתעלפתי בחוף הים. הגעתי ללא הכרה לבית-החולים כשגופי בגדים בלבד, כך ש-בבית-החולים לא יכלו אפילו לאתר את מישפחתי, ואבד זמן יקר עד שהבינו שצריך לתת לי את הטיפול המתאים לסוכרת.

הקיצ נידבו אותי להדריך ב-קייטנת ילדים חולי-סוכרת, ואחרי תקופה זו החלטתי לגלות לסובבני אותי את פשר המחלה. החרדה פן יקר לי משהו, ואנשים לא יידעו לתת לי את העזרה הדרושה לי, הביאה אותי להחלטה זו.

המאכלים התימניים בבית הם עשירים בפחמימות ובשומנים — ג'חנון, מלוח, חילבה, חוואג-

אמיר 10, חי עם סוכרת, מוזיק בעצמו מדי בוקר את זריקת האינסולין.

מששת אחיו ממישפחה תימנית, רזה וחביב.

כוספר אריהו: כשאני במסיבה עם חברים, מת-פלאים שאני לוקח סוכרית במ-קום סוכר לקפה. „רוזה כמוך שומר דיאטה?“ אני מתחמק מלהסביר את פשר התנהגותי, לא גיליתי לאיש, מלבד מישפחתי, את דבר מחלתי.

אני אוהב לשחק כדורגל, והייתי אפילו קיצוני שמאלי בליגה א'. אני אוהב לרקוד ריקודים, וחב-רים לא מרגישים במחלתי.

בגיל 16 התחילו להופיע סימני המחלה, חשתי בכחילות, הקאתי, הרגשתי שהראש כבד, ונאלצתי לרוץ פעמים רבות לבית-השימוש כדי להטיל שתן. בשבת בבוקר הלכתי עם החברים לים, חשבתי שזה ישפר את הרגשתי, ואחרי הצריים שיחקתי עם החברים כדור רגל.

בשעת המישחק קיבלתי מכה ב-